

**KATEDRA I KLINIKA KARDIOLOGII
UNIwersYTETU MEDYCZNEGO W
LUBLINIE**

20-954 Lublin, ul. Jaczewskiego 8, tel. +48/81 72 44 151

Lublin, dnia 2 stycznia 2026 r.

Recenzja rozprawy doktorskiej lekarza Mateusza Jermakowa pt.:
„Wpływ Zespołu Szybkiego Reagowania w Zatorowości Płucnej na
praktykę kliniczną oraz ocena zastosowania przezskórnych technik
w leczeniu ostrej zatorowości płucnej”

Promotor: Prof. dr hab. n. med. Piotr Pruszczyk

Przedłożona do recenzji rozprawa doktorska autorstwa lek. Mateusza Jermakowa pt. „Wpływ Zespołu Szybkiego Reagowania w Zatorowości Płucnej na praktykę kliniczną oraz ocena zastosowania przezskórnych technik w leczeniu ostrej zatorowości płucnej” została przygotowana w ramach dyscypliny nauki medyczne i ma formę cyklu publikacji. Praca została wykonana pod kierunkiem prof. dr hab. Piotra Pruszczyka w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym. Rozprawa dotyczy zagadnień związanych z diagnostyką, leczeniem oraz organizacją opieki nad pacjentami z ostrą zatorowością płucną, ze szczególnym uwzględnieniem chorych obciążonych zwiększonym ryzykiem ciężkiego przebiegu choroby i wczesnego zgonu.

Temat rozprawy należy uznać za aktualny i istotny z punktu widzenia codziennej praktyki klinicznej. Ostra zatorowość płucna pozostaje jedną z częstszych przyczyn zgonów sercowo-naczyniowych, a jednocześnie chorobą o

bardzo zróżnicowanym przebiegu klinicznym. Pomimo postępu w diagnostyce i leczeniu, wciąż istotnym problemem pozostaje właściwa ocena ryzyka oraz kwalifikacja pacjentów do leczenia w ośrodkach referencyjnych i do zastosowania metod leczenia zaawansowanego. W tym kontekście zagadnienie organizacji opieki nad pacjentami z ciężkimi postaciami ostrej zatorowości płucnej, w tym funkcjonowanie wyspecjalizowanych zespołów zajmujących się tą grupą chorych, ma istotne znaczenie praktyczne.

Rozprawa ma formę cyklu trzech publikacji naukowych, obejmujących dwie prace oryginalne oraz jeden opis przypadku. Taki sposób realizacji pracy doktorskiej jest zgodny z obowiązującymi zasadami i pozwala na przedstawienie analizowanego zagadnienia z różnych perspektyw. Publikacje są ze sobą spójne tematycznie i dotyczą kolejno organizacyjnych aspektów leczenia ostrej zatorowości płucnej, zastosowania przezskórnych metod interwencyjnych oraz praktycznego działania zespołu wielodyscyplinarnego w szczególnie złożonym przypadku klinicznym. Układ pracy jest logiczny i pozwala na stopniowe pogłębianie omawianej problematyki.

Cele rozprawy zostały sformułowane w sposób jasny i odpowiadają na rzeczywiste potrzeby praktyki klinicznej. Autor zakłada ocenę efektów leczenia pacjentów z ostrą zatorowością płucną w ramach Zespołów Szybkiego Reagowania w Zatorowości Płucnej, analizę wykorzystania przezskórnych technik leczenia w europejskich ośrodkach oraz przedstawienie możliwości dostosowania postępowania diagnostyczno-terapeutycznego do indywidualnej sytuacji chorego. Cele te mają charakter praktyczny i koncentrują się na analizie rzeczywistych decyzji klinicznych, co w przypadku rozprawy doktorskiej o profilu klinicznym należy uznać za podejście właściwe.

Wstęp do rozprawy jest obszerny i w sposób uporządkowany wprowadza czytelnika w aktualny stan wiedzy dotyczący ostrej zatorowości płucnej. Autor omawia epidemiologię choroby, podstawowe zagadnienia związane z jej

przebiegiem oraz obowiązujące zalecenia dotyczące diagnostyki i leczenia. Zwraca również uwagę na ograniczenia dotychczasowych badań, w szczególności w odniesieniu do pacjentów z grupy pośredniego wysokiego ryzyka, u których ocena rokowania i wybór optymalnego postępowania bywają trudne. Przegląd piśmiennictwa jest aktualny i oparty na istotnych publikacjach z ostatnich lat. Część ta ma miejscami charakter opisowy, jednak spełnia swoją rolę jako szerokie uzasadnienie podjęcia tematu rozprawy.

Pierwsza publikacja pt. „Characteristics and Outcomes of Pulmonary Embolism Patients Transferred After Activation of Pulmonary Embolism Response Team and Admitted from Local Emergency Department” dotyczy porównania pacjentów kierowanych do ośrodka referencyjnego po konsultacji z zespołem PERT z niewyselekcjonowaną grupą chorych przyjmowanych bezpośrednio z oddziału ratunkowego. Praca opiera się na retrospektywnej analizie jednoośrodkowej i obejmuje pacjentów leczonych w tym samym okresie, co stanowi jej istotną zaletę metodologiczną. Autor wykazał, że pacjenci kierowani po aktywacji PERT charakteryzują się cięższym przebiegiem choroby oraz wyższym ryzykiem zgonu według obowiązujących klasyfikacji. Jednocześnie są oni częściej leczeni z zastosowaniem metod terapeutycznych niedostępnych w ośrodkach o niższym stopniu referencyjności. Pomimo większego ryzyka wyjściowego, wyniki leczenia w zakresie śmiertelności wewnątrzszpitalnej pozostają porównywalne z grupą kontrolną. Wyniki te wskazują, że model oparty na funkcjonowaniu PERT umożliwia właściwą selekcję pacjentów wymagających leczenia w ośrodkach referencyjnych bez pogorszenia krótkoterminowego rokowania.

Druga publikacja pt. „Initial results of investigator initiated international database on catheter directed therapy of acute pulmonary embolism” opiera się na analizie danych pochodzących z międzynarodowego rejestru obejmującego pacjentów leczonych przezskórnymi metodami interwencyjnymi. Autor

przedstawia charakterystykę chorych poddawanych takim procedurom w różnych europejskich ośrodkach oraz analizuje bezpieczeństwo i skuteczność stosowanych metod leczenia. Praca dostarcza danych pochodzących z codziennej praktyki klinicznej, co stanowi jej istotny atut. Na uwagę zasługuje porównanie wyników leczenia w zależności od rodzaju zastosowanych narzędzi, wskazujące na korzystniejszy profil bezpieczeństwa metod opartych na specjalnie zaprojektowanych systemach w porównaniu z rozwiązaniami prostszymi. Autor podkreśla obserwacyjny charakter uzyskanych wyników i nie wyciąga wniosków wykraczających poza przedstawiony materiał.

Trzecia publikacja stanowi opis przypadku pacjentki z ostrą zatorowością płucną powikłaną rzadkim zjawiskiem zatorowości skrzyżowanej. Autor szczegółowo przedstawia proces diagnostyczny oraz kolejne etapy podejmowania decyzji terapeutycznych w ramach zespołu wielodyscyplinarnego. Choć opisy pojedynczych przypadków mają ograniczoną wartość poznawczą, w tym przypadku publikacja ta stanowi wartościowe uzupełnienie dwóch prac oryginalnych i dobrze ilustruje znaczenie indywidualnego podejścia do chorego w sytuacjach nietypowych i obciążonych wysokim ryzykiem.

Całość rozprawy tworzy spójny tematycznie cykl naukowy. Poszczególne publikacje odnoszą się do różnych aspektów leczenia ostrej zatorowości płucnej, jednak łącznie pozwalają na całościowe spojrzenie na problem organizacji i realizacji opieki nad pacjentami w ośrodkach referencyjnych. Rozprawa posiada ograniczenia typowe dla badań obserwacyjnych, w tym retrospektywny charakter analiz oraz brak jednolitych kryteriów kwalifikacji chorych do poszczególnych metod leczenia. Ograniczenia te zostały jednak rozpoznane i omówione przez autora, który zachowuje umiar w interpretacji uzyskanych wyników.

W mojej ocenie rozprawa doktorska lek. Mateusza Jermakowa stanowi rzetelne i merytorycznie poprawne opracowanie aktualnego problemu klinicznego. Autor wykazał się umiejętnością samodzielnego prowadzenia analiz

naukowych, krytycznego podejścia do wyników oraz ich interpretacji w świetle aktualnej wiedzy medycznej.

Zwracam się do Wysokiej Rady Dyscypliny Nauk Medycznych Uniwersytetu Warszawskiego z wnioskiem o dopuszczenie lekarza Mateusza Jermakowa do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

